

PALEČKOVA SVATBIČKA

Paleček se po dlouhé době vrátil z putování po světě zase domů, k mamince a tatínkovi Janouškovým. To asi málokdo ví, že Paleček se příjmením jmenoval Janoušek. Zato všichni vědí, že Paleček byl tak malý, že se vešel koni do ucha, a tak ho mohl pohánět, třeba když se oralo a kůň musel táhnout pluh. Nebo když se sváželo obilí nebo seno, a tatínek Janoušek měl plno práce. A to měl pořád. Jednou naložil tatínek vůz dřevem, Paleček se uvelebil koni v uchu a jel domů, zatímco tatínek v lese připravoval další fůru. Už z daleka bylo vidět, jak se z komína Janouškovíc chaloupky kouří.

„Mňam, mňam,“ myslí si Paleček. „Maminka určitě vaří nějakou dobrou polívčičku anebo možná peče koláče.“

A byla to pravda. Maminka pořád něco vařila nebo pekla, a tak bylo v chalupě vždycky dost dobrého jídla i pro poutníky nebo sousedy, kteří přišli nečekaně na návštěvu. Jako třeba dnes.

Dnes přišla babka Kořenářka z vedlejší vsi a hned se dala s maminkou do řeči:

„Inu, nedá se říct, že by ten váš chlapec ve světě nějak vyrostl, ale jinak je to moc čiperný hoch. A kolik je mu vlastně let?“ ptá se Kořenářka.

„O posvícení, na svatého Martina, mu bude rovných dvacet let,“ hrdě říká maminka. „Máme z něj s tatínkem opravdu radost. Ze svých cest přinesl domů hezkých pár grošů, ty jsme mu dali na vkladní knížku. Také si přivezl spoustu vyznamenání a diplomů za to, že konal hrdinské skutky a pomáhal, kde bylo třeba,“ pochlubila se maminka Palečkovými zásluhami.

„Kluk šikovnej, to tedy Paleček určitě je. Ale neměl by také myslet na ženění? Léta utíkají a vy byste možná byli rádi, kdyby vám Pán Bůh dal nějakou hodnou šikovnou nevěstu do chalupy, a třeba i nějaká ta vnoučata - co říkáte, Janoušková?“ rozpovídala se Kořenářka.

Paleček, který to všechno slyšel, se ohradil:

„Tak tohle ne! Nebudete mi přece vymýšlet ženění, a to ještě, abyste mi vybírali nevěstu, kdepak!“ rozčiluje se Paleček. „Jsem už dospělý, ve světě jsem nabyl spousty užitečných zkušeností, a to by bylo, abych se o sebe nepostaral, když budu chtít,“ vede Paleček svou řeč. „Jako že se Paleček Janoušek jmenuju!“

Babka Kořenářka na maminku spiklenecky zamrkala, ale maminka si toho asi ani nevšimla. Měla práci s šitím maličkých peřinek do Palečkovy maličké postýlky.

„No nic, paní sousedko, tak já už půjdu. Musím své vnučce nasbírat květiny, dokud jsou rozkvetlé. Ona má totiž ve své postýlce nejraději okvětní plátky z růží, jiřin, aster nebo tulipánů. Na tom se nejlépe vyspí,“ říká Kořenářka jako by se nechumelilo, a v tu ránu je pryč.

Maminka čekala, až se tatínek vrátí z lesa domů, a zatím přemýšlela, jak a co mu poví. Nakonec začala trochu zešíroka:

„Tatínku, byla tu Kořenářka. Myslí si, že když už bude našemu Palečkovi o posvícení dvacet let, měl by prý myslet na ženění. Paleček si chce svou nevěstu vybrat sám, ale já se obávám, že tolik maličkých nevěst, aby bylo z čeho vybírat, asi v našem okolí, ba ani ve světě není. Víím o dvou nebo třech maličkých dívkách na vdávání, ale ani jedna by se mi pro Palečka nelíbila. Prostřenka je prostořeká, a navíc je větší než Paleček. Ukazinka je drbna, na každého ukazuje a vidí na lidech jen ošklivé věci. Prstenka je krásná a chytrá, ale moc si potrpí na módu a chce pořád nové a nové prstýnky a náušnice, přívěsky a náramky. Je taky dost líná a nafoukaná. Paleček tyhle dívky samozřejmě zná, ale vůbec o ně nemá zájem,“ ukončila maminka Janoušková svou dlouhou řeč.

„Víš maminko, já jsem kdesi slyšel, že někde žije roztomilá dívka, která se jmenuje Malenka. Ta by se k našemu Palečkovi náramně hodila. Je prý moc hodná, pracovitá a ráda zpívá písničky Pánu Bohu,“ zamyšleně povídá tatínek.

„Mám nápad, mám nápad,“ volá Paleček, jak může nejhlasitěji. Ležel totiž na peci a vyslechl, o čem spolu jeho rodiče mluvili. Tatínek i maminka sebou leknutím trhli, ale hned se zase usmívali.

„Jaký nápad, Palečku, tě napad?“ ptá se maminka.

„Počkáme do posvícení, až budou mé slavné narozeniny. Možná, až se sejde celá vesnice, ukáže se i tajuplná dívenka Malenka,“ povídá Paleček. „A když se neukáže, nevadí. Půjdu ji hledat, a nevrátím se, dokud ji nenajdu,“ rozhodně sděluje synek.

Martinské posvícení, a s ním i Palečkovy slavné narozeniny, se rychle blížilo. Maminka si dělala starosti - kdepak vezmeme tak maličké nádobí, aby se z něho Palečkovi i jeho maličkým nápadnicím dobře pilo a jedlo?

„Ale maminko,“ povídá tatínek, „přestaň vymýšlet a raději mi připrav kabát a vysoké boty. Půjdu až do Harrachova, tam je sklárna a také dílna, kde dělají z hlíny krásné nádobí. Něco tam objedná, aby měl Paleček radost.“

Jak si tatínek usmyslel, tak udělal. Maminka mu dala na cestu termosku s kávou, pár koblih, tatínek si obul vysoké boty, vzal si pořádnou čepici a kabát a vypravil se přes Desnou do Harrachova. Cesta to byla náročná, místy bylo bláto a občas ve vzduchu poletovaly i sněhové vločky. Tatínek se ale usmíval do vousů, těšil se, že do svatého Martina by měl napadnout sníh. Proto se také říká, že svatý Martin přicválá na bílém koni.

Konečně tu byla Harrachovská sklárna, ale také hrnčířská dílna a malý pivovárek. Tatínek udělal objednávku na docela maličkaté skleničky, talířky i hrnky a než si dal v pivovárku pivo od Františka a znamenitý buřtový gulášek, byla jeho objednávka hotová. Tatínek pozval Mistra skláře i hrnčíře na Palečkovu oslavu narozenin, u pana sládka v pivovárku objednal soudek dobrého piva, vzal si na cestu dva pěkné špekáčky a kus chleba, a hajdy domů.

Když maminka Janoušková viděla tu krásnou výbavu, která se celá vešla do krabice od bot, vykřikovala nadšením: „To je taková kráááása, tatínku, to svět neviděl! Za takovou výbavu se Paleček nemusí stydět ani před tou nejrozmazlenější nevěstou!“ Palečkovi se to nádobíčko taky náramně líbilo, ale trochu se bál, aby z něho nemusel do konce svého života pít a jíst docela sám. Nahlas ale nic neřekl.

Konečně se všichni dočkali! Byl tu najednou svátek svatého Martina, na který se kouřívá z komína. A víte proč? Protože je posvícení, a to je moc veliká sláva! V každé chalupě i na statku hospodyně pečou husu, koláče a spoustu dalších dobrot. U Janoušků se také vařilo a peklo, avšak něco naprosto speciálního. Maminka upekla dort ne větší než svatební koláček. Ten dort měl tři patra, v každém patře čokoládový krém, a úplně navrchu byla šlehačka a dvacet malilinkatých svíček, přesně takových, aby je Paleček mohl na jedno nadechnutí sfouknout a něco si přát.

Oslava se konala v místním hostinci, kde byla obrovská nastrojená tabule. Hostinský musel dát dohromady deset stolů, aby se tam vešli všichni gratulanti. Uprostřed té veliké tabule byl maličký stůl, také krásně ozdobený, a u něho pět docela malinkatých židliček pro Palečkovy hosty. Pro minilidi. Uprostřed nazdobeného stolku byl mamincin dort, který každý obdivoval, a to ještě nehořely

svíčky! Pan starosta, který měl špatný zrak, si od sousedky Delicie Jablkové vypůjčil lupu, aby si mohl dobře prohlédnout dort i krásné nádobí od harrachovských umělců.

Konečně mohla oslava začít. Každý přinesl, co měl doma nejlepšího, a tak byla všude spousta báječného jídla, dobrého Martinského vína, harrachovského piva od Františka, a také grenadina, což je nebesky dobrá limonáda, ve které plave čerstvé ovoce. Hudba hrála, všichni byli veselí, tancovali, zpívali. Jen Paleček se nudil, protože najednou si neměl s kým povídat. A tu - kde se vzaly, tu se vzaly - Ukazovinka, Prostřenka, Prstenka přišly k Palečkovi a jako by nic, sedly si k jeho stolu. Bylo jasné, že jsou na narozeninové oslavě spokojené.

Ukazinka řekla: „Koukej, Palečku, támhle, paní starostová má ošklivý flek na halence.“

Prostřenka řekla: „A Palečku, není ten dort přeci jen trochu malý? Víš, já jsem zvyklá na mnohem větší dorty.“

A Prstenka: „Palečku, kdybys měl pro mne brilantový prstýnek, a k tomu náušnice a náramek jako má starostova dcera, možná bych si tě vzala za muže!“

Paleček se kabonil, ale nic neřekl. Pořád pokukoval po dveřích, jestli neuvidí Malenku, o které slyšel samé hezké zprávy, ale ve skutečnosti ji nikdo nikdy neviděl.

„Nedá se nic dělat, Palečku,“ povídal tatínek a smutně kouknul na prázdnou pátou židličku u Palečkova stolu. „Musíme zapálit svíčky na tvém dortu a ty je pak hezky najednou sfoukneš. A nezapomeň na svoje přání,“ dodal tatínek a zapálil dvacet svíček. Paleček mocně foukl a všechny svíčky najednou zhasly.

„A copak sis přál, Palečku?“ zeptala se maminka.

„Přál jsem si,“ odpověděl popravdě Paleček, „aby ta nastrojená drzá děvčata od mého stolu navždy zmizela. A ještě něco jsem si přál, ale to neřeknu,“ zasmál se Paleček a rozkrájel narozeninový dort. Každý dostal tak maličký kousek, že se podobal většímu drobečku, ale všichni náramně chválili maminku, jak se jí takový pididort báječně povedl. Muzika dohrála, hosté už začali odcházet, víno, pivo i grenadina už byly vypity, na stolech zůstaly umaštěné ubrusy a pod stoly se pejsci prali o to, co přečpaným hostům upadlo od pusy. A najednou - ve dveřích se zjevila babka Kořenářka.

„Jejda, babičko,“ trochu se vylekal Paleček. „Už jsme vás nečekali. Všechny dobré pochoutky už jsou pryč, zůstal jen chleba a jablka od paní Delicie Jablkové.“

„Ale to přece nevadí, Palečku,“ zasmála se vesele babka Kořenářka. „Já piju jen vodu a bylinkové čaje, sladkého jím jen maloučko, abych měla pěkné zuby, maso mi moc nechutná, ale chlebiček a jablíčka, to si ráda vezmu! A podívej, přinesla jsem ti dárek k narozeninám. Je to zrcátko, které ti ukáže člověka, na kterého nejvíc myslíš,“ řekla babička a podala Palečkovi úplně maličkaté stříbrné zrcátko se zamženým sklíčkem.

Paleček je oťrel rukávem, a v zrcátku se hned objevila roztomilá dívka, která spala v postýlce ze samých růžových plátků. Měla krásné tmavé, docela hedvábné vlasy a růžové tvářičky. Paleček se nemohl vynadívat. Po nějaké chvíli obrázek dívky zmizel, zrcátko se zase zamžilo a Paleček pochopil, že viděl Malenku. Rozhlížel se po babce Kořenářce, aby se zeptal na adresu té krásné dívenky, ale kde už byla babka Kořenářka!

Paleček si v duchu pomyslel, že zrcátko je nejkrásnější dárek, jaký kdy dostal. Nahlas to ale neřekl, protože věděl, že od tatínka a maminky dostal také krásné věci, hlavně to nádobí a překrásné křišťálové skleničky do výbavy. Už mu ani nevadilo, že neměl u svého stolu nikoho, s kým by si chtěl připít. Věděl, že jeho tajné narozeninové přání, aby mohl vidět Malenku, se splnilo. Byl spokojen. Všichni na oslavě ho měli rádi a on měl rád všechny dobré přátele, kteří mu přišli blahopřát a rozdělit

se s ním o svou radost z posvícení a z čerstvého sněhu, který během večera napadl. Opravdu - svatý Martin nezklamal a přijel na pořádném bílém koni!

Zima uběhla tak rychle, až se Paleček divil. Doma bylo pořád co na práci, Paleček pomáhal, jak mohl. Navlékal mamince nitě do jehly na šití, hledal jí zakutálené věci na podlaze, tatínkovi nacpával fajfku a v maštali vyprávěl koním a kravičkám příběhy rovnou do ouška, aby se jim dobře dařilo a měli dobrou náladu. Když přišly sousedky drát peří, Paleček ochotně pomáhal, měl na to ty správné triky, takže sousedky si ho nemohly vynachválit. A když nějaké peříčko ulétlo, Paleček ho vždycky našel a vrátil zpět pod hrníček, kde byla peříčka pěkně schovaná, dokud na ně nepřišla řada. Při draní peří se zpívalo, vyprávěly se pohádky a příběhy a u toho Paleček prostě nesměl chybět. Nejraději měl příběhy o Malence, to dá rozum. Ale kdykoliv se na ni zeptal a chtěl vědět, kde Malenka bydlí, žádná ze sousedek nedovedla odpovědět.

Přišlo jaro. Tráva vykukovala ze země, ptáčci zpívali zamilované písničky, koně řehtali a těšili se, že už konečně vyjedou na pole a do lesa. Všechno stvoření se radovalo a maminka zpívala Pánu Bohu hezké písničky o tom, jak je moudrý a laskavý, že všem pomohl přežít zimu ve zdraví a potěšení. Paleček si vyhlédl chvíli, kdy byl tatínek ve stodole a opravoval tam náradí na orání, sečení i žně. „Tatínku, chtěl bych si s tebou promluvit jako chlap s chlapem,“ řekl pěkně nahlas Paleček a stoupl si tatínkovi na botu, aby ho bylo dobře vidět.

„Tak to je vážná věc, synu. Co máš na srdci?“ zeptal se tatínek a odložil opravenou kosu.

„Tatínku, rozhodl jsem se, že si půjdu hledat děvče, na které už od podzimka myslím. Je to Malenka, o které se všichni baví, všichni ji obdivují, ale nikdo neví, kde žije. Půjdu tedy znovu na cesty a nevrátím se, dokud ji nenajdu a nepřivedu k nám domů,“ řekl Paleček a otřel si čelo po tak nezvyklé námaze. „A také se ti tatínku musím omluvit, že ti nepomůžu při orání a mamince nepomůžu v hospodářství. Teď prostě na tyhle věci nemám čas,“ dodal Paleček trochu lítostivě.

„Netrap se, chlapče. My s maminkou ti rozumíme a je nám jasné, že si nevěstu chceš najít sám, podle svého srdce. Najmu si čeledína, ten mi pomůže, a mamince zase může pomáhat paní Delicie Jablková, protože ta kromě jabloní nemá žádné hospodářství a ráda lidem pomůže, když může.“

Tatínek nabídl Palečkovi, že ho odnese až na náves do hostince, a tam už ho nechá samotného, aby šel, kam ho oči povedou a nohy ponесou. Na rozloučenou mu ještě řekl, že doprovod mu budou dělat dva poštovní holoubci jménem Bonda a Honda, a kdyby Paleček potřeboval, ať po nich pošle dopejsek, oni ho doručí až domů. Bonda sice špatně vidí, ale je silný a spolehlivý v doručování dopisů. Honda není tak zdatný, ale má skvělý navigační talent a nikdy nikde nezabloudil. Dohromady jsou dokonalý doručovací tandem.

Paleček přišel do hospody, ale tam nikdo jeho přítomnost nepostřehl. Musel proto vylézt po nohavici nějakého pána až na jeho bundu a z té seskočil přímo na nálevní pult. Ještě že se tam neutopil v louži piva, které vystříkovalo při natáčení z půllitrů!

„Helemese, Paleček,“ všiml si ho konečně hostinský. „Máš chuť na pivko?“

„Ale, co vás vede, pane hostinský,“ odbyl ho Paleček. „Já se přišel zeptat, jestli by někdo nevěděl, kde najdu slečnu Malenku. Je maličká a krásná, až se mi o ní v noci zdává,“ svěruje se Paleček.

„Tak to je jiná,“ povídá hostinský a přestal točit pivo. Měl silný hlas a tak mohl zavolat na celý lokál:

„Hola, vy všichni. Nevíte, kde by Paleček našel Malenku? Chtěl by ji totiž za nevěstu!“

Nikdo ale nevěděl. Jen pan Novotný, to byl bubeník, který vyvolával novoty a používal k tomu i velký buben, se nabídl, že tuhle zvěst vyvolá na návsi.

A hned se do toho pustil:

„Bumtarata, bumbumbum... Na vědomost se dává největší novota ze všech novot! Paleček Janouškovic se chce ženit a hledá krásnou Malenku. Kdo byste o ní dal zprávu, dostanete ode mne štípanou pusou! Bumtarata, bumtarata, bumbumbum.“

Šla kolem babka Kořenářka a povídá:

„Pane bubeníku Novotný. Já vím, kde může Paleček Malenku najít, klidně mu to povím. A tu štípanou pusou si nechte, tohle je vážná věc a já nemám na hlouposti čas.“

Babka Kořenářka šla za Palečkem do hostince, sedli si do koutka, upíjeli grenadinu a babka Palečkovi něco dlouho šeptala.

„Ale babičko, proč jste mi to neřekla dřív, že Malenka je u vás?“ nechápal Paleček tuhle novotu.

„To máš tak, mládenečku. Nevědělo se, jestli se náhodou nezakoukáš do Ukazinky, Prostřenky nebo Prstenky. Také jsme čekaly na lepší počasí, až pokvetou kytičky. To bývá Malenka nejhezčí. Nu a to víš, chtěla se ti líbit. Řekla bych, že teď už je připravená na tvou návštěvu a také věří tomu, že jinou nevěstu nehledáš. Tedy pojď, sedni si do mého košíku a půjdeme přes dva lesy a dva kopce až k nám. Blízko to není, koukám, že ani nemáš sedmimílové boty, takže nejlepší bude, když tě sama donesu ve svém košíčku. Zatím si můžeš zdřímnout nebo se podívat do svého zrcátka, jak se daří vašim.“

Paleček poslechl, podíval se do zrcátka, a viděl tatínka s maminkou, jak sedí u stolu a modlí se k Pánu Bohu za jeho šťastnou cestu. Dlouho se nerozmýšlel, a rychle napsal lísteček, že je v pořádku a že je s babkou Kořenářkou nedaleko její chaloupky. Lístek připevnil Bondovi na nožku a poprosil Hondu, který byl dobrý v navigaci, aby letěl s Bondou a zase se pak vrátili, až psaníčko doručí. Holoubci zamávali křídly a byli ti tam.

Paleček už byl hrozně netrpělivý, připadalo mu, že babka Kořenářka jde pomalu, pořád trhala nějaké kvítí, posedávala na pařezech a kochala se modrou jarní oblohou a slunečním teplem. Konečně byli u chaloupky. Malenka zrovna přehrabovala maličkými hrabičkami lístečky nějakých léčivých bylinek. Když uviděla Palečka, pěkně ho pozdravila a podala mu krásné vyšívání pantofle na pohodlné přezutí. Padly mu jako ulité. Malenka se zasmála a řekla Palečkovi:

„Dala jsem těm pantoflím do vyšívání takovou hádanku. Až se ukáže můj ženich, tak se to pozná podle toho, že pantofle mu budou akorát, ani větší, ani menší, ani širší. Zkrátka přesně na míru.“

„Milá Malenko,“ povídá Paleček nadšeně, „tak to jsem rád, že jsi tak rychle pochopila, že budeš mojí milovanou malinkatou ženuškou, nejkrásnější a nejšíkovnější ze všech. Připrav si svoje věci na cestu, půjdeme spolu k našim, a když nám dají svoje požehnání, můžeme se hned v sobotu v našem kostele vzít a mít tam svatbu.“

„Kdepak, Palečku, to nejde tak rychle. Já mám nařízeno od svojí babičky Kořenářky, že můj ženich musí splnit tři přání. A když je nesplní, nebudu jeho. Babička je moudrá, ví, co říká a vyplatí se poslechnout ji.“

Paleček zůstal jako opařený. Tohle nečekal. Ze světa byl zvyklý na pochvaly a pocty, spousta minislečinek si ho chtěla namluvit, a tady, Malenka, taková mrňavá panenka, s černými vlasy, modrýma očima, růžovýma tvářema, dělá drahoty? Na to Paleček nebyl zvyklý a musel chvilku chodit sem tam po zápraží, aby si to celé promyslel. Po chvíli usoudil, že se nedá nic dělat. Malenka za to stojí, aby obětoval trochu námahy.

„Tak dobře, Malenko, jaké je tvoje první přání?“

„Chtěla bych prstýnek, ale nesmí být zlatý, ani s pravým kamenem, protože by byl příliš těžký pro moje maličké prstíčky. Máš na to, Palečku, tři hodiny, abys mi takový prstýnek obstaral.“

Paleček vyšel do strání na čerstvý vzduch. Nic nedokázal vymyslet, a čas rychle ubíhal. Tak ho napadlo poprosit Pána Boha o pomoc. A řekl:

„Dobrý Pane Bože, jestli si myslíš, že Malenka je pro mě ta pravá, dej mi prosím tě nějaký nápad, jak získat pro ni prstýnek, který by ji netížil.“

A jen to dořekl, nápad už tady byl, přímo shůry. Paleček najednou viděl, že na mezi je spousta nějakých suchých travin ještě z loňska. Nádherně se leskly, jako zlato. Utrhl stéblo a už měl prstýnek. Ale co místo kamínku?

A už to měl!

Všiml si, že nějaké slunéčko sedmítečné ztratilo jedno křídélko. Paleček připevnil to maličkaté kulaté křídélko na stéblo trávy, zatočil je do prstýnku a už běžel za Malenkou. Malence se prstýnek převelice líbil a už si ho chtěla na prstíku ponechat.

Paleček ji ale zastavil:

„Tak to ne, Malenko, tenhle prstýnek ti navléknu až na svatbě. A teď mi honem řekni, jaké máš druhé přání!“

Malenka už byla na tuto otázku připravená a zavedla Palečka do své komůrky. Tam visely na ramínku překrásné růžové šaty se stříbrným vyšíváním a úplně stejné botičky k nim.

„Vidíš, Palečku. Svatební šatičky i botičky už mám připravené. Jen mi nikdo nedokázal ušít punčochy, které by mě nedřely a byly lehoučké jako pára. A naboso já přece nepůjdu, když jsem nevěsta. Jdi Palečku, a jestli se vrátíš za tři hodiny s punčochkami, splníš i druhé přání.“

Palečkovi se udělala na čele starostlivá vráska. Chodil po louce a přemýšlel a přemýšlel. Nakonec ho napadlo poprosit:

„Milý Pane Bože, Malenka by chtěla punčochy lehké jako pára. Jestli je to nevěsta, kterou máš pro mne, prosím, dej mi nějaký nápad!“

Hned se mu rozjasnilo v hlavě i v očích, a najednou kouká, co je všude kolem odkvetlých pampelišek a vítr rozhazuje jejich chmýří do daleka.

„Zadrž na chvíli, větříčku,“ zavolal Paleček a vítr ustal. Paleček honem posbíral pampeliškové chmýří, a protože byl po mamince šikovný i na ruční práce, rychle upletl krásné stříbrné punčochy, které byly lehké jako pára. A už utíká k Malence a zas, jako předtím, přiběhl dřív, než byla stanovená lhůta.

„Ach, to jsou nádherné punčochy, takové jsem nikdy neměla,“ jásá Malenka a už se točí před zrcadlem.

„Hned si je sundej,“ nařizuje Paleček, „říkala jsi, že jsou na svatbu. Ale jestli si mě doopravdy vezmeš, upletu ti takových punčochek tolik, že je ani nestihneš roztrhat,“ slibuje šťastný ženich.

„Třetí přání, Palečku,“ povídá Malenka, „bude asi nejtěžší. Každé jaro a léto pomáhám včeličkám při opylování květů a ovocných stromů. Babička Kořenářka mi udělala takové malé košťátko, abych jim pomohla rozmetávat květinový pyl, který pak včelky přenášejí na svých nožkách z květu na květ. Ony také musejí sbírat nektar, a tak všechno těžko stíhají. Bývají z toho celé utrmácené, když chtějí být včas se svou prací hotové. Proto jim pomáhám. Jenže, košťátko se mi zlomilo a také bylo dost těžké. Potřebovala bych něco lehčího, šikovnějšího a trvanlivějšího. Myslím, že i tobě se bude hodit trocha medu, který nám potom včeličky za mou práci darují.“

Palečkovi spadla brada až na vestičku. „Košťátko... včeličky... košíčky... pylová zrnka... Co to ta Malenka na mě zas zkouší? Nemůže sedět na lavičce a radovat se z hezkého počasí? Proč si na sebe vymýšlí takovou práci? A já teď abych se zbláznil od přemýšlení, kde vzít takové košťátko!“ Najednou si zase vzpomněl, že může o všech svých starostech říci Pánu Bohu a zeptat se ho, jak dál. A tak znovu hezky poprosil, a Pán Bůh mu zase dal dobrý nápad. Paleček sebral ve stodole kousek slámy a rozhlédl se po tmavých koutech. A hele, tady je, pěkná pavučina a v ní celá pavoučí rodinka. „Dobrý den, pavouku. Měl bych pro tebe úkol, protože vím, že jsi šikovný a umíš to s pavučinami. Potřebuji pro Malenku docela malinké košťátko, aby mohla pomáhat včelám při opylování.“ „No dobře, přesně vím, co myslíš,“ chlubí se pavouk. „Postav tady ten kousek slámy a než přineseš pro mou rodinu nějakou mouchu k snídani, budeš mít košťátko hotové.“

Paleček se rozběhl do chaloupky, nakapal na okno trošku malinové šťávy a už tady byla vypasená moucha a hrozně nebezpečně bzučela. Paleček se ale ani trochu nelekl, chytil mouchu do lasa z pavoučího vlákna, a přitáhl ji do stodoly k pavučině. Tam ji ponechal jejímu osudu. Pavouk poděkoval za snídani, Paleček zase za krásné košťátko, které vypadalo jako stříbrný štětec se zlatou násadou.

Za chvíli byl u Malenky a řekl:

„Tady, Malenko, ti nesu opravdický svatební dar, abys mohla pomáhat včelkám a abys měla radost.“

„Mám moc velkou radost, Palečku, ze všech těch krásných dárků. Stříbrozlaté košťátko je opravdu učiněný klenot a ještě k tomu moc praktické pro děvče, které pomáhá opylovat květy. A teď už bychom mohli navštívit tvoje rodiče, protože jsem hrozně zvědavá, jací jsou.“

„To snadno zařídím, zavoláme si drožku,“ pochlubil se Paleček a zapískal.

Bonda a Honda se v mžiku objevili a Paleček rychle něco naškrábal svou maličkou tužičkou na lístek papíru. Bonda dostal dopejsek do maličké schránky, kterou měl na jedné nožičce, a Honda ho navigoval. Než Paleček stačil všechno dovyprávět babce Kořenářce, než snědl buchty a vypil bylinkový čaj, už přijel vůz tažený vyšňořeným černým koníkem, tak černým, jako měla Malenka vlásy. Babka Kořenářka vylezla k tatínkovi na kozlík, Malenku si dala do košíčku s dárky a Paleček, jak jinak, vlezl koníkovi do ucha a radil mu, kudy jet domů.

Na příští sobotu se chystala svatba. Pan farář si nechal vyžehlit sváteční oblek, pan starosta si koupil nové brýle, aby mohl přečíst slavnostní řeč. Paní Delicie Jablková si vzala nové modré šaty s ještě modřejšími jablíčky, koně měli krásné postroje, no zkrátka, všichni se slavnostně chystali.

„Tak už pojedeme, kdopak to zdržuje?“ hartusil trochu tatínek, protože kukačkové hodiny už hlásily půl desáté.

„Nemůžeme se dohodnout,“ hlásili Malenka i Paleček najednou, „jestli budeme mít v naší postýlce peřinky, co šila maminka, nebo květinové dečky a podušky od babičky Kořenářky.“

Tatínek obrátil oči ke stropu a řekl: „Pane Bože, dej mi honem nějaký nápad, nebo do toho kostela na svatbu nikdy nedojedeme!“

„Mám nápad,“ zvolala maminka, „v zimě budete spát v peřinkách a až bude teplo, tak v květinových poduškách.“

„Hurá,“ zvolala babička Kořenářka, „tak by už ta svatba mohla začít!“

Svatba začala včas a také včas skončila. A všichni byli šťastní a děkovali Pánu Bohu, že všechno tak moudře a dobře zařídil.